

Miserere

1

Hle, stojíme nad tragickou zemí.

Z bojiště, z rozbitých snů a vzpomínek stoupá dým.

Otázkami lepkavými od krve

rveme přilby z hlav, přirostlé k nim.

Hlavy-červené růže připneme k přilbám nových pokolení.

Vidím: čas akropol, samý plevel a drť.

Vidím: čas chocholy dýmů zahalený.

Vrhni se, poslední Kaine na posledního Abela, škrť!

2

Vraceje se z pohřbu posledního člověka

jako výzvu všem

vrhám přehršli vzduchu – skrívana k obloze

a jak slzu nad vesmírem roním zem.

Epilog

Den za dnem vytrhávat jak šlápěj, kterou vězní led,

a slovem vlasti nešermovat,

snad v tom je něco z hrdinství těch let,

snad v tom je koule Sisyfova.

Zúžení zorniček to pouze není,

těch mrtvých důlků potopených v noc.

Není to ani tvůj stín vrostlý v zemi,

ale že v žule tvé je skryta moc.

Tak se už dívat plným zrakem nově

do světla a do tmy ponořovat kůži,

a trhat lístky, až pochopíš – člověk

je černé srdce ve spálené růži.

Elegie o... (polském chlapci)

Oddělili tě, synáčku, od snů, co se chvějí jak motýl,
probodali ti, synáčku, červenou krví smutné oči,
přečmárali žlutými stehy požárů krajinu,
vyšili oběšenci stromů i mořskou hladinu.

Naučili tě, synáčku, nazpaměť rodné zemi,
když jsi jí prosekával stezky slzami železnými.
Odchovali tě v temnotě, tvým chlebem byl strach,
poslepu jsi přešel nejcudnější z lidských drah.

A vyšel jsi jasný, synku, do noci s černým kverem
a cítil jsi, jak se zlo do zvuku minut dere.
Dřív než jsi padl, ještě jsi zemi zamával rukou.
Zabila tě kulka, synku, nebo ti srdce puklo?